

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **INPOST, spol. s r.o.**, IČO: 00568023, se sídlem Havlíčkova 6, 686 01 Uherské Hradiště, zastoupeného JUDr. Evou Vrbovou, advokátkou se sídlem Hlavní 270, 686 04 Uherské Hradiště, proti žalovanému: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**, se sídlem Slezská 7/100, 120 56 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 7. 2015, č. j. SVS/2015/072097-G, ze dne 8. 7. 2015, č. j. SVS/2015/065040-G, a ze dne 8. 7. 2015, č. j. SVS/2015/066265-G,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy ze dne 31. 7. 2015, č. j. SVS/2015/072097-G, **se ruší a věc se vrací** k dalšímu řízení žalovanému
- II. Žaloba proti rozhodnutí Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy ze dne 8. 7. 2015, č. j. SVS/2015/065040-G, **se zamítá**.
- III. Žaloba proti rozhodnutí Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy ze dne 8. 7. 2015, č. j. SVS/2015/066265-G, **se zamítá**.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6.400 Kč, a to k rukám jeho advokátky JUDr. Evy Vrbové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku
- V. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Prvním z výše označených rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí č. 1“) žalovaný částečně změnil a v částech nedotčených změnou potvrdil rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Zlínský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 5. 2015, č. j. SVS/2015/051675-Z, kterým správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 5.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Zbývajících rozhodnutími (dále jen „rozhodnutí č. 2“ a „rozhodnutí č. 3“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 4. 2015, č. j. SVS/2015/040844-Z a ze dne 29. 4. 2015, č. j. SVS/2015/040989-Z, kterými správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 5.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Ve všech třech případech správní orgán prvního stupně rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ust. § 72 odst. 1 písm. j) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), a to tím, že jako příjemce živočišných produktů neinformoval krajskou veterinární správu před příchodem živočišných produktů na místo určení z jiného členského státu o přijetí zásilek kuřecího masa, tedy jako příjemce živočišných produktů v místě určení nesplnil povinnost stanovenou v ust. § 30 odst. 3 písm. a) veterinárního zákona, v rozsahu konkretizovaném v ust. § 2 nařízení č. 125/2011 Sb., o stanovení informačních povinností příjemců živočišných produktů v místě určení (dále jen nařízení č. 125/2011 Sb.).

[2] Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl, že správní orgán prvního stupně správně vyhodnotil provedené podklady, neboť je nepochybné, že žalobce zacházel s živočišnými produkty, avšak nesplnil veškeré administrativní požadavky stanovené právními předpisy. Žalovaný se neztotožnil s námitkou žalobce, že tento není v pozici dodavatele ani odběratele a že tak nemůže být kontrolovanou osobou. Uvedl, že žalobce provozuje provozovnu s přiděleným registračním číslem, ve které prokazatelně přijímá živočišné produkty. Za místo určení je dle ust. § 28 odst. 3 veterinárního zákona třeba považovat místo, do něhož jsou živočišné produkty provázeny veterinárním osvědčením, popřípadě jiným průvodním dokladem, a v němž jsou přijata, jedná se tedy o místo prvního příjmu produktů na území ČR, přičemž se nerozlišuje, zda se jedná o přímého kupujícího, ukladatele nebo pouhého skladovatele. Žalovaný má za to, že žalobce jako skladovatel jednoznačně je příjemcem ve smyslu uvedeného nařízení a vztahuje se na něj informační povinnost. Je na něm, aby si ve smluvním vztahu s dodavatelem či ukladatelem zboží předem zajistil takové podmínky, popř. provedl taková opatření, aby požadavky legislativy řádně splnil. Žalovaný měl postaveno najisto, že žalobce pochybil, když v rozporu s ust. § 2 odst. 2 nařízení č. 125/2011 Sb. nedodržel požadovaný předstih hlášení (48 hodin). Zdůraznil, že lhůta 48 hodin předem ohlášeného dovozu má za cíl zvýšit efektivitu kontrol, a tím i posílit ochranu spotřebitelů, aby dozorové orgány měly dostatek času se připravit a dovezené živočišné potraviny řádně zkontrolovat. Proto řádné neplnění povinností stanovených v tomto nařízení dozor nad živočišnými produkty z jiného členského státu ztěžuje. Uvedl, že dikce ust. § 30 odst. 3 ve spojení s ust. § 28 odst. 3 veterinárního zákona srozumitelně reguluje zákonem

uloženou povinnost a tuto povinnost ukládá příjemci živočišných produktů v místě určení, a to bez ohledu na vlastnictví přijímané zásilky živočišných produktů.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud všechna napadená rozhodnutí žalovaného, včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil, a aby soud rozhodl o povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[4] S odkazem na znění nařízení č. 125/2011 Sb., ust. § 30 odst. 3 a § 28 odst. 3 veterinárního zákona žalobce namítal, že není povinnou osobou, tedy příjemcem v místě určení, protože příjemcem v místě určení je kupující, dovozce, tj. osoba, která zboží nakoupila a dovezla do České republiky. Žalobce je dalším článkem, který na území České republiky převzal zboží od tohoto kupujícího, dovozcem skladování.

[5] Ve vztahu k rozhodnutí č. 1 žalobce zdůraznil, že zásilky byly veterinární správě hlášeny a potvrzení o hlášení byla veterinární správou zasílána na e-mailovou adresu conflansenergysro@gmail.com, tedy na adresu ukladatele. Důkazem o „příjemci zásilky v místě určení“ je rovněž „Potvrzení o přijetí údajů o zásilce“ jako výstup z elektronického systému plnění informační povinnosti, z něhož plyne, že dodávka hlášena byla a že byla hlášena příjemcem, tj. vlastníkem.

[6] Žalobce namítal, že jako provozovatel mrazírenského skladu v Kunovicích poskytuje svým obchodním partnerům službu skladování zboží na základě smluv o skladování, tyto smlouvy byly doloženy správnímu orgánu. Není ani v pozici odesílatele ani v pozici příjemce, příjemce zboží je přitom v dokladech předložených veterinární správě řádně specifikován a byl kontrolujícím orgánu znám. Povinný subjekt je v zákoně specifikován jako příjemce, který je uveden na veterinárním osvědčení, případně na jiném průvodním dokladu. Dokladem provázejícím zboží je Mezinárodní nákladní list (CMR), z něhož plyne, kdo je příjemcem, a tento byl povinen plnit povinnosti podle nařízení č. 125/2011 Sb.

[7] Žalobce má za to, že pokud je dle ust. § 2 nařízení č. 125/2011 Sb. příjemce povinen informovat o adrese místa určení a čísle schválení nebo registrace osoby provozující místo určení, příjemcem není a nemůže být provozovatel onoho místa určení, tj. skladovatel, ale příjemcem je jiný subjekt, kterému svědčí tyto údaje veterinární správě sdělit. Ze znění tohoto ustanovení jednoznačně plyne, že příjemce a osoba provozující místo určení jsou dvě odlišné osoby a nelze je směšovat či zaměnit a povinnosti uložené příjemci jednoduše přenést na provozovatele místa určení.

[8] Zdůraznil, že skladovatel nemá a nemůže mít informace o členském státě a zařízení, z něhož jsou živočišné produkty odesílány na místo určení, včetně čísla schválení nebo registrace zařízení, o fyzikálním stavu nebo způsobu úpravy živočišných produktů přicházejících na místo určení ani o předpokládané prodejní jednotkové ceně v místě dodání nebo prodeje bez daně z přidané hodnoty nejméně 48 hodin předem. Tyto informace má pouze kupující, dovozce, tj. příjemce zboží.

[9] Dále žalobce namítal, že ve veterinární správou vydávaném „Potvrzení o přijetí údajů o zásilce“, které je zasíláno jako potvrzení o splnění oznamovací povinnosti, je odlišen příjemce a místo určení (příjemce/místo určení zásilky), i když s ohledem na důležitost tohoto odlišení velmi problematicky a neurčitě. Z potvrzení přitom není zřejmé, kdo jej podal a kdo nese odpovědnost za chybné či nesprávné údaje zde uvedené.

[10] Tvzení o tom, že neporušil právní předpisy, žalobce opíral i o čl. 17 odst. 1 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004 ze dne 29. dubna 2004 o úředních kontrolách za účelem ověření dodržování právních předpisů týkajících se krmiv a potravin a pravidel o zdraví zvířat a dobrých životních podmínkách zvířat (dále jen „nařízení o kontrolách“). Namítal, že žalobce není odpovědným za zásilku a že postupem veterinární správy dochází k omezování obchodních aktivit žalobce.

[11] Žalobce uzavřel, že žalovaný za zjištěný skutkový stav určil odpovědnou osobu, která není osobou povinnou podle právního předpisu, a v rozporu se zjištěným skutkovým stavem a s předloženými doklady určil žalobce odpovědným za splnění povinnosti podle ust. § 2 nařízení č. 125/2011 Sb. a jeho sankcionoval. Šlo tak o nesprávný výklad a aplikaci veterinárního zákona a nařízení č. 125/2011 Sb.

[12] Žalobu žalobce opřel i o skutečnost, že nařízení č. 125/2011 Sb. bylo dne 1. 8. 2015 zrušeno a nově je uložena informační povinnost podle zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o potravinách“) je konkretizována ve vyhlášce č. 172/2015 Sb., o informační povinnosti příjemce potravin v místě určení (dále jen „vyhláška č. 172/2015 Sb.“)

[13] K napadeným rozhodnutím č. 2 a 3 žalobce navíc namítal, že z CMR listů plyne, že odesílatelem zboží je TENDERFOOD AB, s.r.o. a příjemcem je Ferroxx Opportunities SE, název žalobce je uveden pouze jako místo vykládky zboží.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

[14] Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce uvádí obdobné námitky jako v odvolání, které byly řádně vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se neztotožnil s námitkou, že žalobce není příjemcem v místě určení, neboť tím je kupující, dovozce. Podle názoru žalovaného je za místo určení třeba považovat místo prvního příjmu včetně jakéhokoli prvního zacházení nebo manipulace na území České republiky, do něhož jsou zásilky provázeny veterinárním osvědčením, popř. jiným průvodním dokladem. Místo určení musí být pro tuto činnost registrováno nebo schváleno a registrováno. Žalobce provozuje provozovnu s přiděleným registračním číslem, ve které prokazatelně přijímá živočišné produkty. Protože v místě určení může dojít k rozdělení zásilky, je nutno provádět veterinární kontrolu v tomto místě určení, aby při případných veterinárně hygienických závadách zásilky nedocházelo k rozšiřování nevyhovující zásilky po území republiky, popř. do jiných členských států. V rámci sledovatelnosti musí místo určení vyžadovat a následně uchovávat dokumentaci odpovídající požadavkům čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 931/2011. Tento předpis jasně popisuje i skutečnost, kdy je zásilka vyložena u jiného

provozovatele, kterým není vlastník zboží, tedy případ žalobce, kdy tento je místem určení, ale není vlastníkem zboží.

[15] Žalovaný dále uvedl, že ve všech případech, které žalobce napadá, bylo prokázáno, že popisované živočišné produkty byly žalobcem přijaty, tedy vyskladněny z dopravního prostředku a uskladněny v prostorách žalobce, tedy žalobce byl prokazatelně provozovatelem potravinářského podniku, kterému se potravina odeslala. Podle ust. § 30 odst. 3 veterinárního zákona má povinnost informovat předem krajskou veterinární správu o příchodu živočišných produktů z jiného členského státu příjemce v místě určení, tedy provozovatel potravinářského podniku uvedený v odst. 1 písm. e) čl. 3 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 931/2011 ze dne 19. září 2011 o požadavcích na sledovatelnost stanovených nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 pro potraviny živočišného původu (dále jen „nařízení č. 931/2011“). Žalobce byl tedy v uvedených případech osobou, které svědčila tato povinnost. Podle žalovaného není pravdou, že skladovatel nemá a nemůže mít informace požadované nařízením č. 931/2011 a nařízením č. 125/2011 Sb., naopak jeho povinností bylo tyto informace při příjmu živočišných produktů vyžadovat a uchovávat je. Co se týče ostatních žalobních námitek, žalovaný setrval na své argumentaci vyjádřené v odůvodnění napadených rozhodnutí. K námitce, že nařízení č. 125/2011 Sb. bylo zrušeno, žalovaný předně zdůraznil, že řízení byla pravomocně ukončena ještě před nabytím účinnosti nařízení č. 174/2015 Sb., kterým se zrušuje nařízení vlády č. 125/2011 Sb., o stanovení informačních povinností příjemcům živočišných produktů v místě určení, ve znění nařízení vlády č. 212/2014 Sb. (dále jen „nařízení č. 174/2015 Sb.“). K tomu uvedl, že zákonodárce ohlašovací povinnost nezrušil, jen její právní úpravu *de facto* přesunul z jednoho právního předpisu do jiného.

[16] Žalovaný trvá na tom, že napadená rozhodnutí byla vydána v souladu s právními předpisy a žalobce nebyl zkrácen na svých právech. Má za to, že žaloba není důvodná, a proto navrhl soudu, aby ji zamítl.

[17] V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž tento především setrval na své žalobní argumentaci. Na podporu tvrzení, že žalobce není povinnou osobou k plnění povinností uložených veterinárním zákonem a nařízením č. 125/2011 Sb. žalobce odkázal na znění čl. 3 nařízení č. 931/2011 uvedené ve vyjádření žalovaného. Z textu bodu 1 podle žalobce jednoznačně vyplývá, že povinnost je uložena provozovateli potravinářského podniku vůči provozovateli potravinářského podniku, kterému jsou potraviny dodávány, a na požádání i příslušnému orgánu poskytnuty. Žalobce je nepochybně podnikem, kterému byly potraviny dodávány, protože žalobce zajišťoval na základě smluv o skladování ve své provozovně skladování potravin živočišného původu, a žalobci byly potraviny živočišného původu dodávány od jiného subjektu, ať už jím byl dovozce, česká společnost, nebo jeho dodavatel ze Slovenska. Skutečnost, že žalobce nemohl být povinnou osobou, potvrzuje i rozsah povinností uložených v čl. 3 citovaného nařízení.

IV. Posouzení věci soudem

[18] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadená rozhodnutí

žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že **žaloba je částečně důvodná**.

[19] V projednávané věci není mezi žalobcem a žalovaným sporu o tom, že žalobce ve své provozovně přijal zásilky kuřecího masa specifikované ve výrocih rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z členského státu Evropské unie (ze Slovenska) a že současně předem neinformoval krajskou veterinární správu o příchodu živočišných produktů z jiného členského státu, resp. že o zásilkách v případech řešených v rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2015, č. j. SVS/2015/072097-G, informoval krajskou veterinární správu jiný subjekt, a to jeden den před jejich přijetím. Jádro sporu mezi stranami představuje otázka, zda žalobce byl v postavení příjemce živočišných produktů v místě určení ve smyslu ust. § 30 odst. 3 veterinárního zákona, tedy osobou, která byla povinna informovat předem krajskou veterinární správu o příchodu zvířat nebo živočišných produktů z jiného členského státu, a to v rozsahu konkretizovaném v ust. § 2 nařízení č. 125/2011 Sb.

[20] Žalobce zastává názor, že jako skladovatel nebyl povinnou osobou podle ust. § 30 veterinárního zákona, tedy příjemcem v místě určení, protože příjemcem v místě určení je osoba, která zboží nakoupila a dovezla do České republiky. Žalovaný má naproti tomu za to, že za místo určení je třeba považovat místo, do něhož jsou živočišné produkty provázeny veterinárním osvědčením, popřípadě jiným průvodním dokladem, a v němž jsou přijaty. Jedná se tedy o místo prvního příjmu produktů na území České republiky, přičemž se nerozlišuje, zda se jedná o přímého kupujícího, ukladatele či pouhého skladovatele. Žalobce jako skladovatel tedy podle názoru žalovaného jednoznačně byl příjemcem ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení a vztahovala se na něj informační povinnost.

[21] Podle ust. § 30 odst. 3 písm. a) veterinárního zákona jsou příjemci zvířat a živočišných produktů v místě určení povinni informovat předem krajskou veterinární správu o příchodu zvířat nebo živočišných produktů z jiného členského státu, a to v rozsahu nezbytném z hlediska účelu a způsobu provádění veterinární kontroly při příchodu na místo určení.

[22] Podle ust. § 28 odst. 3 věty první veterinárního zákona „[z]vířata a živočišné produkty uvedené v odstavci 1 podléhají veterinární kontrole v místě původu a veterinární kontrole při příchodu na místo, do něhož jsou provázena veterinárním osvědčením, popřípadě jiným průvodním dokladem, a v němž jsou přijata (dále jen "místo určení")“.

[23] Podle ust. § 2 odst. 1 nařízení č. 125/2011 Sb., které bylo vydáno k provedení ust. § 30 odst. 3 veterinárního zákona, „[p]říjemce informuje krajskou veterinární správu o

- a) druhu živočišných produktů přicházejících na místo určení,
- b) množství živočišných produktů přicházejících na místo určení,
- c) členském státě a zařízení, z něhož jsou živočišné produkty odesílány na místo určení, včetně čísla schválení nebo registrace zařízení,
- d) adrese místa určení a čísla schválení nebo registrace osoby provozující místo určení,
- e) fyzikálním stavu nebo způsobu úpravy živočišných produktů přicházejících na místo určení,
- f) předpokládané prodejní jednotkové ceně v místě dodání nebo prodeje bez daně z přidané hodnoty.“

[24] Podle druhého odstavce téhož ustanovení „[i]nformace podle odstavce 1 příjemce oznámí krajské veterinární správě způsobem umožňujícím dálkový přenos dat prostřednictvím informačního systému Státní veterinární správy tak, aby je obdržela nejpozději 48 hodin před příchodem živočišných produktů na místo určení“.

[25] Podle ust. § 72 odst. 1 písm. j) veterinárního zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že „nesplní nebo poruší veterinární podmínky obchodování se zvířaty a živočišnými produkty, anebo veterinární podmínky dovozu a tranzitu veterinárního zboží z třetích zemí a jeho vývozu do těchto zemí, stanovené v § 28 odst. 1 až 4, § 29 odst. 2, § 30 odst. 3, § 32 odst. 1, 4 a 7, § 34 odst. 2, § 36 odst. 4, § 37 odst. 3, § 38b odst. 1 nebo § 38c odst. 1 až 4.“

[26] S ohledem na znění citovaných právních předpisů se soud ztotožnil s argumentací žalovaného, že žalobce byl v pozici příjemce živočišných produktů v místě určení a povinné osoby ve smyslu ust. § 30 odst. 3 veterinárního zákona.

[27] Jak vyplývá z ust. § 30 odst. 3 veterinárního zákona, příjemce živočišných produktů je definován prostřednictvím místa určení, za které se podle ust. § 28 odst. 3 téhož zákona považuje místo, do něhož jsou živočišné produkty provázeny veterinárním osvědčením, popřípadě jiným průvodním dokladem, a v němž došlo k jejich přijetí. Místem určení je tedy místo prvního příjmu živočišných produktů na území České republiky, neboli místo vykládky zboží, a příjemcem v místě určení je subjekt, který zásilku v tomto místě přijal. Zákon přitom nerozlišuje, zda tato osoba je kupujícím, dovozcem, zpracovatelem nebo skladovatelem, ani jaký je vlastnický vztah k přijímané zásilce.

[28] Názor, že rozhodující pro definování „příjemce“ ve smyslu ust. § 30 odst. 3 veterinárního zákona je skutečnost, komu byla zásilka zaslána, resp. kým byla přijata, a nikoliv vlastnická práva ke zboží, lze podpořit i evropskou rovinou právní úpravy. Zdrojem, z něhož vychází úprava informační povinnosti obsažená v ust. § 30 odst. 3 veterinárního zákona a konkretizovaná ust. § 2 nařízení č. 125/2011 Sb., je nařízení o kontrolách, jehož článek 3 odst. 6 stanoví, že „[p]říslušný orgán členského státu určení může nediskriminačními kontrolami kontrolovat soulad krmiv a potravin s právními předpisy týkajícími se krmiv a potravin. V rozsahu nezbytně nutném pro organizaci úředních kontrol mohou členské státy požádat provozovatele, kterým bylo zasláno zboží z jiného členského státu, aby příchod tohoto zboží oznámili.“ Z nařízení o kontrolách tak vyplývá oprávnění národního zákonodárce vymezit podmínky a způsob plnění informační povinnosti, a to provozovatelem, kterému bylo zasláno zboží z jiného členského státu. Rozhodující pro určení povinné osoby je proto skutečnost, komu bylo zboží zasláno, resp. kým bylo přijato, ne kdo je jeho vlastníkem.

[29] V daném případě bylo prokázáno, že žalobce provozoval provozovnu s přiděleným registračním číslem CZ 72940259, ve které přijímal živočišné produkty. Co se týče předmětných zásilek kuřecího masa, žalobce byl prvním subjektem, který tyto zásilky přijal na území České republiky, právě on tedy byl „příjemcem živočišných produktů v místě určení“ a vztahovala se na něj informační povinnost ve smyslu ust. § 30 odst. 3 veterinárního zákona. Nic na tom nemění skutečnost, že se jednalo o pouhého skladovatele.

[30] Pokud žalobce s poukazem na znění ust. § 2 nařízení č. 125/2011 Sb. namítal, že příjemce a osoba provozující místo určení jsou dvě odlišné osoby, které nelze zaměňovat, soud se s tímto názorem neztotožnil. Ust. 2 nařízení č. 125/2011 Sb. ukládá příjemci povinnost informovat krajskou veterinární správu mimo jiné o adrese místa určení a čísle schválení nebo registrace osoby provozující místo určení. Z ustanovení nelze dovodit, že by příjemce a osoba provozující místo určení nemohla být toutéž osobou, naopak je z něj zřejmé, že ve vztahu k příjemci jsou rozhodující právě informace o místě určení (adresa místa určení, registrace osoby provozující místo určení), což koresponduje se zněním veterinárního zákona, dle něhož je příjemce živočišných produktů definován rovněž prostřednictvím místa určení.

[31] Neobstojí ani argumentace žalobce, že povinný subjekt je v zákoně specifikován jako příjemce, který je uveden na veterinárním osvědčení, případně na jiném průvodním dokladu. Pokud v ust. § 28 odst. 3 zákon hovoří o veterinárním osvědčení, popřípadě o jiném průvodním dokladu živočišných produktů, jedná se o vymezení místa určení, a to tak, že jím je takové místo, do něhož jsou produkty provázeny těmito doklady, nikoli o vymezení příjemce živočišných produktů, který by byl specifikován jako osoba, která je uvedena na tomto dokladu. Z díkce ust. § 30 odst. 3 ve spojení s ust. § 28 odst. 3 veterinárního zákona je naproti tomu zřejmé, že za příjemce živočišných produktů je nutno považovat osobu, která živočišné produkty přijala v místě určení. Je proto nerozhodné, že žalobce nebyl osobou uvedenou jako příjemce v průvodních dokladech předložených veterinární správě.

[32] Soud nepřisvědčil ani námitce, že v „Potvrzení o přijetí údajů o zásilce“ vydávaném veterinární správou, které je zasíláno jako potvrzení o splnění oznamovací povinnosti, je odlišen příjemce a místo určení. Potvrzení o přijetí údajů o zásilce, které je součástí spisu, obsahuje mimo jiné nadpis „Příjemce/místo určení zásilky“ a pod ním prostor pro údaje: jméno/název, ulice a číslo, obec, PSČ, číslo schválení/registrace, kraj, ve kterém se nachází místo určení zásilky. Z takto formulovaného potvrzení lze usuzovat, že spojení „příjemce/místo určení zásilky“ vyjadřuje jeden subjekt, a že „místo určení zásilky“ za lomící čarou pouze potvrzuje, zdůrazňuje a umocňuje, že za příjemce se pro účely plnění oznamovací povinnosti považuje subjekt, který zásilku obsahující živočišné produkty přijal v místě určení. Pod nadpisem „příjemce/místo určení zásilky“ je prostor pro údaje pouze o jednom subjektu, nabízí se tedy, že je jím myšlena tatáž osoba.

[33] Na závěru, že žalobce byl příjemcem živočišných produktů v místě určení, nic nemění – ovšem s výhradami níže uvedenými – ani skutečnost, že zásilky byly hlášeny a potvrzení o hlášení byla veterinární správou zasílána na e-mailovou adresu conflansenergysro@gmail.com, tedy na adresu ukladatele. Přestože ve všech případech, kterých se týká rozhodnutí č. 1, byl příchod zásilek nahlašován (opožděně, tedy ne ve lhůtě požadovaných 48 hodin předem) obchodní společností Conflans Energy, s.r.o., odpovědnost za plnění ohlašovací povinnosti nesl ze zákona příjemce, který jako první převzal zásilky z členského státu na území České republiky, tedy žalobce.

[34] Na porušení zákonné povinnosti žalobcem nemůže mít žádný vliv ani jeho tvrzení, že jako skladovatel nemá a nemůže mít požadované informace o zásilkách. Pokud byl žalobce jako příjemce živočišných produktů v místě určení ze zákona povinen plnit informační povinnost, bylo pouze na něm, aby si jako skladovatel se svými smluvními partnery (dodavatelem či ukladatelem) sjednal takové podmínky, popř. provedl taková opatření, aby

požadavky zákona řádně splnil. Nutno dodat, že správně-právní odpovědnost žalobce je v daném případě budována na principu objektivní odpovědnosti, tedy odpovědnosti za protiprávní stav. Protiprávním stavem je zjištění, že žalobce vykonával činnost v rozporu s právními předpisy, přitom se nepřihlíží ke konkrétní míře jeho zavinění na tomto stavu.

[35] Pokud žalobce odkazoval na čl. 17 odst. 1 nařízení o kontrolách, žalovaný k téže námitce v odvolacím řízení správně uvedl, že tento článek spadá pod kapitolu V „*Úřední kontroly při vstupu krmiv a potravin ze třetích zemí*“ a navíc se vztahuje k organizování úředních kontrol uvedených v čl. 15 odst. 5, tj. úředních kontrol krmiv a potravin jiného než živočišného původu. Tato argumentace proto není na danou věc přílehlavá.

[36] Důvodnou nelze ve vztahu k rozhodnutím č. 2 a č. 3 (k rozhodnutí č. 1 viz níže) shledat ani námitku, že nařízení č. 125/2011 Sb. bylo ke dni 1. 8. 2015 zrušeno, a to nařízením č. 174/2015 Sb. Předmětná informační povinnost totiž zůstala kontinuálně zachovaná, a to v rámci vyhlášky č. 172/2015 Sb., která nabyla účinnosti rovněž dne 1. 8. 2015. V případě rozhodnutí č. 2 a č. 3 přitom informační povinnost nebyla splněna žalobcem, ani jiným subjektem.

[37] Soud rovněž dodává, že povinnost dříve upravená v nařízení č. 125/2011 Sb. byla následně v podstatě převzata do vyhlášky č. 172/2015 Sb. Znění této vyhlášky rovněž nasvědčuje tomu, že i při stanovení povinností dle nařízení č. 125/2011 Sb. byl pojem „příjemce živočišných produktů“ definován prostřednictvím místa určení (i když o racionalitě takto zvoleného řešení je do jisté míry možné polemizovat); dle definice podané v § 1 odst. 1 vyhlášky č. 172/2015 Sb. totiž daná vyhláška při úpravě prakticky stejné materie upravuje rozsah informačních povinností „provozovatelů potravinářského podniku v místě určení (dále jen „příjemce potravin v místě určení“)“ (zvýraznění doplněno).

[38] Konečně soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, v níž odkazoval na znění čl. 3 nařízení č. 931/2011. Toto nařízení bylo vydáno k provedení čl. 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin; nařízení č. 178/2002 tak stanovuje obecné zásady sledovatelnosti potravin a stanoví se jím povinnost pro provozovatele potravinářských podniků zajistit, aby byly provozovateli potravinářského podniku, kterému jsou potraviny dodávány, a na požádání i příslušnému orgánu poskytnuty informace týkající se zásilek potravin živočišného původu. Citované nařízení tak stanoví pravidla pro provozovatele potravinářských podniků ve vztahu k ostatním provozovatelům potravinářských podniků, netýká se však otázky řešení v nyní projednávané věci, tj. oznamovací povinnosti příjemce v místě určení týkající se příchodu zásilek z členských států EU do České republiky. Soud neshledal souvislost mezi nařízením č. 931/2011 a projednávaným případem, a proto se argumentací tímto nařízením blíže nezabýval. Pokud se jedná o vyjádření k žalobě, kde žalovaný na toto nařízení četně odkazoval, soudu jednak není zřejmé, jak žalovaný ke svým úvahám dospěl, jednak k těmto úvahám nebylo možno v rámci soudního přezkumu přihlídnout, jelikož tyto se objevily poprvé ve vyjádření k žalobě, a nikoli již v napadených rozhodnutích.

[39] S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl soud stejně jako správní orgány obou stupňů v případě rozhodnutí č. 2 a č. 3 k závěru, že žalobce jako příjemce živočišných produktů v místě určení byl povinen v rozsahu konkretizovaném v ust. § 2 nařízení č. 125/2011 Sb. nejpozději 48 hodin předem informovat krajskou veterinární správu o příchodu živočišných produktů z jiného členského státu (viz také odstavec [42] tohoto rozsudku). Jelikož povinnost uvedenou v ust. § 30 odst. 3 písm. a) veterinárního zákona nesplnil, dopustil se správního deliktu podle ust. § 72 odst. 1 písm. j) veterinárního zákona.

[40] Specifická je však situace v případě rozhodnutí č. 1. Ani ve vztahu k tomuto rozhodnutí soud nijak nezpochybňuje výše uvedené závěry, že žalobce stíhala informační povinnost. Je však třeba přihlédnout k tomu, že právní úprava týkající se předmětné informační povinnosti doznala změny (viz také shora). Vyhláškou č. 172/2015 Sb. stanovená informační povinnost již není vymezena tak, že příjemce živočišných produktů je povinen v určeném rozsahu informovat krajskou veterinární správu nejpozději 48 hodin předem o příchodu živočišných produktů z jiného členského státu; dle § 2 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 172/2015 Sb. (přičemž žalobce se týká § 2 odst. 2 dané vyhlášky) je totiž příjemce potravin z jiného členského státu Evropské unie v místě určení povinen oznámit požadované informace prostřednictvím informačního systému Státní veterinární správy nejpozději 24 hodin před příchodem potravin na místo určení. Právní úpravou požadovaná minimální doba mezi přijetím potravin a informováním příslušných orgánů se tak zkrátila o 24 hodin.

[41] Výše konstatovanou skutečnost nemohl soud opomenout vzhledem k usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, publikovanému pod č. 3528/2017 Sb. NSS, dle něhož „[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“.

[42] Citovaný závěr Nejvyššího správního soudu se týká i nynějšího případu, neboť v situaci řešené rozhodnutím č. 1 subjekt odlišný od žalobce informoval krajskou veterinární správu o příchodu potravin k žalobci vždy jeden den před tím, než předmětné masné produkty byly u žalobce vyskladněny (zásilky přijaté u žalobce ve dnech 4. 3. 2015, 10. 3. 2015, 12. 3. 2015 a 13. 3. 2015 byly veterinární správě hlášeny dne 3. 3. 2015, 9. 3. 2015, 11. 3. 2015 a 12. 3. 2015 a potvrzení o hlášení byla veterinární správou zasílána na e-mailovou adresu conflansenergysro@gmail.com, tedy na adresu ukladatele). Aby tedy ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, zůstala ke dni rozhodování krajského soudu zachována odpovědnost žalobce za správní delikt, muselo by se jeho jednání přičít i úpravě dle vyhlášky č. 172/2015 Sb., tedy informační povinnost by musela být splněna později, než 24 hodin před příchodem daných potravin na místo určení (soud pro úplnost doplňuje, že v případě rozhodnutí č. 2 a č. 3 informační povinnost nebyla splněna vůbec, zmíněné zkrácení doby dle vyhlášky č. 172/2015 Sb. oproti nařízení č. 125/2011 Sb. tak nemohlo hrát při rozhodování žádnou roli)

[43] Z obsahu správního spisu však soud jednoznačně nezjistil, že by informační povinnost v případě rozhodnutí č. 1 byla skutečně provedena v rozporu s povinností stanovenou ve smyslu § 2 odst. 2 vyhlášky č. 172/2015 Sb., tedy že nebyla dodržena minimální doba 24 hodin (soud z obsahu spisu částečně zjistil pouze časy, kdy byla veterinární správa informována, nikoli kdy došlo k „příchodu“ potravin na místo určení). V tomto směru je nutné, aby žalovaný o věci rozhodl znovu, a to dle právní úpravy obsažené ve vyhlášce č. 172/2015 Sb. V případě, že žalovaný setrvá na závěru o tom, že nebyla dodržena ani zmíněná minimální doba 24 hodin, je třeba, aby takový závěr měl jasnou oporu v obsahu správního spisu.

[44] Zdejší soud závěrem dodává, že i sám žalovaný na straně 3 vyjádření k žalobě připustil, že požadovanou informaci může za žalobce (resp. za každý jiný povinný subjekt) podat i někdo jiný, je však důležité a rozhodné, že je informace podána příslušnému orgánu s požadovaným předstihem (to nic nemění na tom, že konečnou deliktní odpovědnost za splnění informační povinnosti nese „příjemce“). Při dalším rozhodování o věci (rozhodnutí č. 1) tak není relevantní, zda byly orgány veterinární správy informovány samotným žalobcem, nebo jiným subjektem, nýbrž to, zda se tomu tak stalo v potřebném rozsahu a čase.

V. Závěr a náklady řízení

[45] Na základě výše uvedeného soud žalobu ve vztahu k rozhodnutím č. 2 a č. 3 dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[46] Co se týká rozhodnutí č. 1, soud žalobě vyhověl, ačkoli z hlediska právní úpravy obsažené ve veterinárním zákoně a v návaznosti na to ve vyhlášce č. 125/2011 Sb., nebylo možné žalobci ke dni jeho rozhodnutí o věci ničeho vytknout. Zdejší soud však byl nucen toto rozhodnutí zrušit s ohledem na pozdější změnu právní úpravy a názor obsažený v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46. V dalším řízení bude žalovaný povinen postavit na jisto, zda je žalobce odpovědný za porušení informační povinnosti v intencích pozdější právní úpravy; přitom bude vázán shora uvedeným právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)

[47] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci třetinový úspěch (zrušeno bylo pouze jedno ze tří napadených rozhodnutí), a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému v tomto rozsahu. Odměna advokátky žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika) a tři režijní paušály, a to ve výši $3 \times 3 \times 100$ Kč a 3×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 10.200 Kč; vzhledem k třetinovému úspěchu ve věci byla odměna advokátky a náhrada hotových výdajů stanovena ve výši 3.400 Kč. Žalobci dále přísluší náhrada za jeden zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč. Celkem

tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 6.400 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

[48] Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto ze dvou třetin úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. září 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu